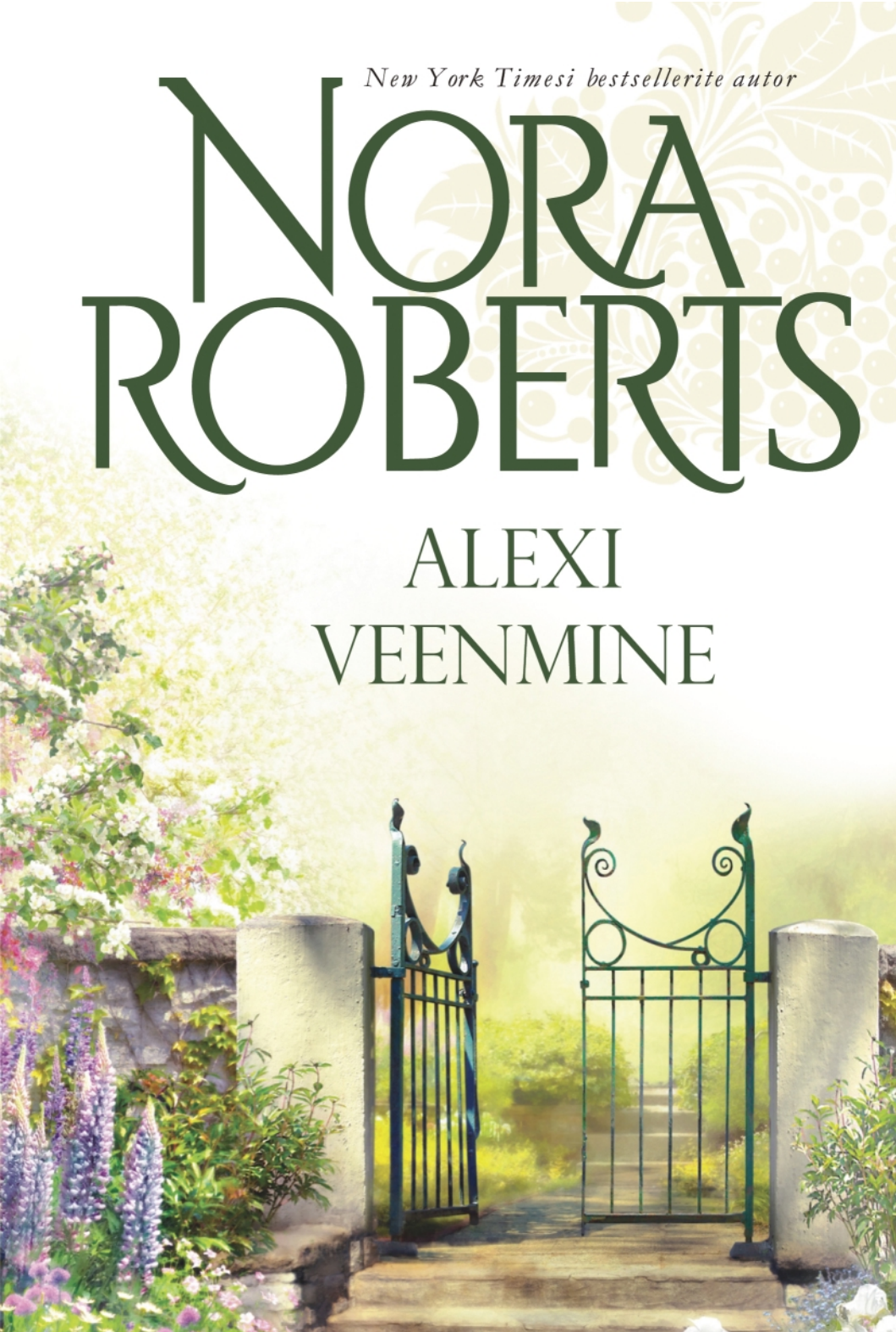

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

ALEXI
VEENMINE

Nora Roberts
CONVINCING ALEX
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 1994 by Nora Roberts
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12284014
ISBN 978-9949-25-653-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

Roosas liibuvas särgikus vormikas blondiin ukerdas kõrgetel kontsadel tänavanurgal. Ta tugevalt meigitud silmade pilk püsis ametikaaslastel, sätendavatel öölinnukestel. Tänav oli tulvil naeru. Lõppeks oli ju New Yorgis ikkagi kevad. Kuid naeru varjus oli tunda tüdimust, mida ei õnnestunud varjata ei seksil ega säral.

Neile naistele oli see äri.

Pistnud suhu uue nätsu, kohendas naine paljal õlal suurt riidest kotti. Jumal tänatud, et ilm on soe, mõtles ta endamisi. Kui ilm oleks vastik, oleks jube tüütu poolpaljana ringi käia.

Vapustava välimusega mustanahaline naine punasest nahast kleidis, mis vaid vaevu ta keha varjas, süütas loiult sigareti ja ajas puusa ette. „Tule nüüd ometigi,” lausus ta otseselt mitte kellelegi välja puhutavast suitsust käheda häälega. „Lõbutse pisut.”

Mõned tahtsidki lõbutseada, täheldas Bess ringi vaadates. Mõned aga mitte. Üldiselt tundus äri sel kevadisel õhtul päris hästi minevat. Talle jäi silma üsna mitu kontaktiloomist ja see, kui erinevalt neid sooritati. Kahju, et selle kõigega kaasnes tüdimus. Tüdimus ja omamoodi trotslik lootusetus.

„Kas räägid iseendaga?”

„Mäh?” Bess märkas pilku tõstes, et punases nahas must jumalanna oli tema juurde tulnud. „Rääkisin või?”

„Uus?” Naine puhus Bessi uurides suitsu. „Kes su mees on?”

„Mees... Mul pole meest.”

„Ei ole?” Naine kergitas muiates karmilt kitkutud kulmu. „Kuule tüdruk, sel tänaval ei saa sa ilma meheta töötada.”

„Seda ma ju ometigi teen.” Kuna Bessil polnud sigaretti, puhus ta suust nätsumulli ning tegi selle siis plaksudes katki.

„Kui Bobby või Suur Ed sellest teada saavad, teevad nad sulle uut ja vana.” Naine kehitas õlgu. Tegelikult polnud see ju tema probleem.

„Vaba maa.”

„Vabalt ei saa siin midagi.” Naine tõmbas naerdes käega üle nahaga kaetud puusa. „Mitte midagi.” Ta viskas koni tänavale, kust see pörkus takso tagumisele poritiivale.

Bessi huultel oli kümneid küsimusi. Tema loomuses oli need välja öelda, kuid ta üritas mitte unustada, et ei tohi kiirustada. „Kes siis *sinu* mees on?”

„Bobby.” Naine mõötis, huuled pruntis, Bessi pealaest jalatallani. „Ta võtaks su tööle. Tagumik on sul küll kondisevõitu, aga käid küll. Tänaval töötades vajad sa kaitset.” Ja talle endale kuluks ära lisaraha, mis Bobby talle uue tüdruku toomise eest maksaks.

„Neid kahte tüdrukut, kes eelmisel kuul tapeti, ei kaitsnud keegi.”

Mustanahalise naise silmades välgatas säde. Bessi enda arva-tes oskas ta teiste emotsioone väga hästi tabada ning ta märkas naise silmis kurbust ja kahetsust, enne kui tolle pilk uuesti kalgustus. „Pollar oled või?”

Bessi suu vajus lahti, kuid siis puhkes ta naerma. Tema arust oli see päris hea. Omamoodi kompliment. „Ei ole. Üritan liht-

salt elatist teenida. Kas sa tundsid neid? Noh, neid tapetud naisi?”

„Meile siin ei meeldi küsimused.” Naine kallutas pead. „Kui üritad elatist teenida, siis näita, et teed seda.”

Bess tundis teatavat ärevust. Naine polnud mitte üksnes jumaliku välimusega, vaid ka suur. Suur ja kahtlustav. Ning need omadused tegid Bessile jälgimise keeruliseks. Kuid ta ise pidas end kiirelt mõtlevaks inimeseks, kes omandab uusi oskusi ja teadmisi samuti lennult. Lõpuks tuli ta ju täna õhtul siia ikkagi tööle.

„Selge pilt.” Ta keeras ringi ja sammus mööda tänavat edasi. Ta hõõritas väljakutsuvalt puusi – ega jäänud hetkekski uskuma, et ta tagumik on kondine.

Vahest ehk oligi ta kurk pisut kuiv. Vahest ehk peksiski süda pisut liiga kiiresti. Kuid Bess McNee oli oma töö üle uhke.

Ta märkas natuke maad eemal kahte meest ja tõmbas keelega üle huulte. Vasakpoolne, too tõmmu, näis üsnagi paljutootav.

„Vaata nüüd, kollanokk, mõte on selles, et võtad ühe või kaks.” Alex uuris tänavat. Prostituudid, joodikud, narkarid ja need õnnetud, kes pidid koju minnes kõigi nende vahelt läbi trügima. „Minu nuhi andmeil tundis too pikk mustanahaline – Rosalie – mõlemat ohvrit.”

„Miks me siis teda kinni ei võta ega ülekuulamisele vii?” Judd Malloy ihkas kõigest hingest tegutseda. Tema uurijastaatus oli kõigest neljakümne kaheksa tunni vanune. Ja ta oli paaris Alex Stanislaskiga, kellel oli kiirelt ja otsusekindlalt tegutseva politseiniku maine. „Veelgi parem oleks naise kupeldaja kinni võtta.”

Oh neid kollanokki, mõtles Alex. Miks küll need alati temale paarilisteks anti? „Meil on vaja, et Rosalie aitaks meid. Me nabime

ta intiimteenuse pakkumise eest kinni. Siis aga ajame temaga juttu – väga kenasti ja rahulikult – enne, kui Bobby jõuab kohale ja käsib tal suu kinni hoida.”

„Kui minu naine saaks kuulda, et veetsin öö prostituuti valides...”

„Arukas politseinik ei räägi oma pereliikmetele asju, mida neil pole vaja teada. Ja neil pole vaja suurt midagi teada.” Alexi tumepruunide silmade pilk oli uue paarimehe poole vaadates väga jahe. „See on Stanislaski esimene reegel.”

Ta märkas blondiini. Naine vahtis teda. Alex vahtis vastu. Omapärane nägu, käis ta peast läbi mõte. Vaatamata nägu katvale paksule meigile torkasid silma teravad näojooned, näo seksikus. Kogu selle möga all olid naise silmad säravrohelistes. Selles näos oli midagi nagu valesti. Naise nina oli pisut viltune, just nagu oleks ninaluu katki lõõdnud. Kliendi või kupeldaja töö, järeltas ta, kuid siis langes ta pilk naise suule.

Täidlased huuled, vägagi täidlased, ja läikivalt punased. Alexile ei meeldinud sugugi, et need temas kerget erutust tekitasid. Ta ju teadis, kes naine on ja mida teeb. Naise lõug oli terav ning koos esileküündivate põsesarnadega andis see näole kolmnurkse, rebaseliku ilme.

Liibuv varrukateta topp ja polüestrist Capri püksid tõid esile ta väikese sportliku keha iga viimse kui tolli. Alexil oli nõrkus sportlike tüüpide vastu, kuid ta üritas mitte ära unustada, mis trenni too konkreetne naine teeb.

Nii või teisiti pole see naine sugugi see, keda tema otsib.

Nüüd või ei iial, mõtles Bess endal mehe pilku tundes end kokku võttes.

„Tere, kullake...” Kuigi ta polnud juba viieteistkümnendast eluaastast saati suitsu teinud, oli ta hääl käre. Saates palve kõik-

võimalike ta üle valvavate jumalate poole, lähenes ta Alexile. „Kuidas oleks, kui paneks pisut pidu?”

„Näis.” Alex pistis sõrme naise kaelusesse ja üllatus naise võpatust tundes. „Sa pole just päris see, keda mina silmas pidasin, kullake.”

„Oh?” Mida nüüd edasi teha? Kombineerides instinkti ja tähelepanekuid, heitis Bess pea kuklasse ja naaldus mehe vastu. Ta oleks nagu surunud end vastu rauda, mis oli kõva, järeleandmatu – ja väga šeff. „Mida sina siis silmas pidasid?”

Ning siis oli ühtäkki ta pea täiesti tühi, sest need tumedad silmad puurisid teda, lausa temast läbi. Mees silitas sõrmenukkidega otse rinna kohal ta nahka. Ta tundis mehe käest, tervest mehest hoovavat kuumust. Mehele endiselt otsa vahtides kerkis ta silme ette pilt sellest, kuidas nad püherdavad kahekesi pimedas toas kitsal voodil.

Ning sellel polnud vähimatki pistmist tööga.

Alex nägi esimest korda elus, et prostituut punastab. See jahmatas teda, tekitas tal tahtmise paluda vabandust fantaasia pärast, mis oli just ta ajust läbi sähvatanud. Kuid siis võttis ta end kokku.

„Lihtsalt teistsugust tüüpi, tibu.”

Kuna naine kandis tikk-kontsi, olid nende silmad enam-vähem kohakuti. See tekitas Alexil tahtmise hõõruda naise näost maha kogu puuder ja värv, et näha, mis on selle all.

„Ma võin ka teistsugune tüüp olla,” kinnitas Bess mehe vastusest inspiratsiooni saades.

„Kuule, sõbranna,” lausus lähemale tulnud Rosalie tal sõbralikult õlgade ümbert kinni võttes. „Ega sa ometi ahneks lähe ning mõlemat poissi võta?”

„Ma...”

Alex haaras võimalusest kinni. „Kas te olete tiim?”

„Täna küll.” Rosalie pilk langes Alexilt ta paarimehele. „Ja kuidas teiega on?”

Juddil oli suur tegu, et sõna suust saada. Parema meelega oleks ta seisnud pimedal tänaval silmitsi relvastatud röövliga. Ning ta lihtsalt ei suutnud puudutada seda suurt ja ilusat naist, kui ta silme ees sähvis neoontulena ta naise usaldav nägu.

„Muidugi oleme.” Ta ohkas pikalt, üritades kopeerida Alexi ennast täis olekut ja enesekindlust.

Rosalie heitis naerdes pea kuklasse ning müksas siis Juddi. Judd tõmbus instinktiivselt eemale ning ta kael lõi õhetama. „Sa oled selles värgis vist alles uus. Las Rosalie näitab sulle, kuidas asjad käivad.”

Kuna tundus, et paarimees oleks nagu keele alla neelanud, võttis Alex ohjad enda kätte. „Kui palju?”

„Noh...” Rosalie ei vaevunud kaameks tõmbunud Bessi poole vaatama. „Täna saab soodushinnaga. Saate meid mõlemaid saja eest. See on siis esimene tund.” Ta sosistas kummardudes midagi Juddile kõrva, mille peale tolle silmad läksid suureks. „Pärast seda,” jätkas Rosalie, „võime arutada.”

„Ma ei...” sai Bess suust, enne kui tundis paljal õlal Rosalie noana teravaid sõrmi.

„Sellest piisab,” ütles Alex politseimärki näidates. „Daamid, te olete vahistatud.”

Politsei, taipas Bess imelist kergendust tundes. Rosalie väljendas oma seisukohta roppusega, kuid Bessil oli tegu, et mitte valjult naerma puhkeda.

Super, mõtles Bess politseijaoskonda sisenedes. Teda vahistati oma keha müümise eest. Enam paremini poleks saanudki minna. Üritades kõike endasse ahmida, vaatas ta naerul näoga jaoskonnas